

1

*Maart 1815
Devonshire, Engeland*

Om gek van te worden, die kunstenaars... mopperde kapitein Stephen Marshall Overtree in zichzelf, terwijl hij langs de haven van de onbekende stad liep en in alle etalages naar binnen keek.

Hij keek op het verkreukte papier in zijn hand en las het haastig gekrabbelde briefje van zijn broer nog een keer.

... ik zal net als vorig jaar een huisje huren, al weet ik nog niet welk. Mocht het nodig zijn, dan kun je me schrijven per adres aan de heer Claude Dupont, Lynmouth, Devon. Maar ongetwijfeld ben je capabel genoeg om het zonder mij te redden, Marsh. Zoals altijd.

Stephen stopte het briefje weer in zijn zak en keek weer naar de gebouwen waar hij langs kwam – een café, het kantoor van de havenmeester, een tabakshandel en een slijterij. Toen viel zijn oog op een deftig bordje:

CLAUDE DUPONT

Schilder, Koninklijke Academie voor Beeldende Kunsten

~

*Portretten in opdracht, ook plaatselijke landschappen
Instructie en benodigdheden voor de bezoekende kunstenaar
Informatie binnen*

Stephen probeerde de deurklink, maar die gaf niet mee. Hij hield een hand boven zijn ogen en gluurde naar binnen. Het schemerige atelier bevatte ezels, ingelijste landschappen en planken vol schilderbenodigdheden, maar er was geen mens te bekennen.

Hij slikte een lelijk woord in. Hoe kon hij binnen informeren als die verdraaide deur op slot zat? Het was nog geen vijf uur in de middag. Wat voor openingstijden hield die man eropna? Stephen mompelde een niet erg vleiende opmerking over kunstenaars.

Uit zijn ooghoek zag hij een slordig uitzierende vrouw uit het café naar buiten stappen en een emmer water leeggooien. Hij riep: 'Ik ben op zoek naar Wesley Overtree. Hebt u hem gezien?'

'Die knappe adonis, bedoelt u?' Ze knipoogde. 'Nee, meneer. Vandaag niet in elk geval.'

'Weet u waar hij verblijft?'

'In een van de huisjes op de helling van de heuvel, geloof ik, maar ik zou niet kunnen zeggen in welk.'

'En meneer Dupont?' Stephen wees naar de dichte deur.

'Meneer Dupont is weg, meneer. Maar nog geen kwartier geleden zag ik zijn dochter langslopen. Ze loopt vast en zeker naar de Valley of the Rocks, zoals bijna elke dag om deze tijd.' Ze wees naar een pad dat de heuvel op voerde tot het uit het zicht verdween. 'Volg gewoon dat pad zo ver als het loopt. Het kan niet missen.'

'Dank u.'

Even bleef Stephen staan waar hij was en keek omhoog langs de heuvel. Huisjes met strodaken en een paar voornamere huizen lagen verspreid over de beboste helling, terwijl Lynmouths tweelingstadje Lynton daarboven prijkte. Misschien had hij in de postkoets moeten blijven zitten voor de klim van driekwart kilometer naar Lynton. Hij zuchtte. Nu was het te laat.

Hij wandelde over de boulevard langs de zee en sloeg een weggetje landinwaarts in en begon aan de klim. Nu was hij blij dat hij zijn wandelstok bij zich had – waar op een listige manier

een dun zwaard in verborgen was. Je wist maar nooit wanneer je op reis rovers tegenkwam, en hij gaf er de voorkeur aan te allen tijde gewapend te zijn. Zijn militaire training was diep geworteld.

Algauw begon hij zwaar te hijgen op het steile pad. Hij had gedacht dat hij een betere conditie had. Tijdens de maand die hij nu weg was bij zijn regiment had hij het ervan genomen en dat had hem tol geëist. Hij had een paar goed gekozen woorden in gedachten voor Wesley als hij hem vond. Stephen hoorde bij zijn regiment te zijn, niet thuis om Wes' plicht voor hem te vervullen, en zeker niet hier.

Hij krom tussen de bomen door omhoog en vervolgens in de open lucht toen het rotsige pad naar het westen boog en volgde het klifpad, hoog boven het Kanaal van Bristol, diepblauw en grijs. De steile helling naar beneden was begroeid met verwelkt gras, dichte doornstruiken en hier en daar een krom boompje. Niet veel om een val te stuiten. Als je hier uitgleed, tuimelde je meteen 120 tot 150 meter naar beneden, de zee in. Zijn maag maakte een buiteling bij de gedachte.

Een recente uitspraak van zijn oude kinderjuffrouw viel hem in. *'Je zult je efenis niet zien...'* Hij voelde nog de pezige greep van haar hand en zag de sombere blik in haar ogen.

Huiverend week Stephen terug van de rand en ploeterde verder.

De kreet van een zeevogel trok zijn blik omhoog. Meeuwen scheerden boven zijn hoofd, gedragen door de striemende wind. Zwart-witte alken en grijsgepikkelde drieteenmeeuwen nestelden tussen de uitstekende rotsen.

Hij liep tien of vijftien minuten, maar zag geen spoor van de jonge vrouw voor zich. Hij hoopte dat hij niet ergens een bocht had gemist.

De temperatuur leek te dalen. Hoewel het aan de zuidwestkust vroeger lente werd, beet de wind met ijzige tanden en blies uit het noorden over het kanaal, nog steeds in de greep van de winter.

Hij trok de rand van zijn hoed dieper over zijn hoofd en zette de kraag van zijn overjas op. Binnen minder dan twee weken zou hij zijn burgerkleding weer verwisselen voor zijn uniform, terugkeren in dienst en zijn grootvader trots maken. Maar eerst moest hij Wesley vinden en hem naar huis sturen. Nu Humphries met pensioen was, moest iemand papa helpen op het landgoed. Hun vader verkeerde niet in blakende gezondheid en had een competente woordvoerder nodig om de pachters tevreden te houden en de landgoedarbeiders aan het werk. Als kapitein in het Britse leger was die rol zonder lang over na te denken aan Stephen toegefallen. Maar aan zijn verlof kwam spoedig een einde, of Napoleon nu verbannen was of niet.

De zorg voor het landgoed had zijn oudere broer moeten toekomen. Maar Wesley was weer naar het zuiden gegaan voor de winter, ondanks de smeekbeden van hun moeder. Zijn kunst ging voor, hield hij altijd vol. En praktische, aardse zaken liet hij liever aan anderen over.

Om een bocht zag hij een onherbergzame landtong – op elkaar gestapelde rotsen als de kantelen van een kasteel – met een steile afgrond naar de beukende golven beneden. Hij keek naar de grond om houvast te zoeken voor zijn voeten, maar zijn blik werd getrokken door een kleurige flits en vlug keek hij weer op.

Zijn adem stakte. Boven op die hoge rotswand stond een gestalte met opwaaiende rokken, een cape die in de wind wapperde en een donkere strohoed op het hoofd. Ingeklemd tussen een rots aan de ene kant en het klif aan de andere, stak ze haar enkellaars uit over de rand. Wat deed dat domme mens?

Ze viel op haar knieën en strekte een gehandschoende hand uit... Reikte ze ergens naar of stond ze op het punt de rand over te stappen? Wilde ze zichzelf iets aandoen?

Met bonkend hart stooft Stephen naar voren. 'Stop! Niet doen!'

Ze scheen hem niet boven de wind uit te horen. Hij liep met grote stappen naar de top en zag dat ze bij een papier probeerde te komen dat in de stekelige doornstruiken verstrikt zat.

‘Blijf daar. Ik zal het voor u pakken.’

‘Nee,’ riep ze. ‘Niet doen!’

Hij vatte haar protest op als bezorgdheid om zijn veiligheid, stak zijn wandelstok uit naar het papier en sleepte het terug op de helling. Hij bukte diep en scheurde een hoek van de dikke rechthoek. Een schilderij. Zijn adem stakte.

Hij draaide zich om en keek naar het betraande gezicht onder de strohoed. Hij keek weer naar het schilderij en ontdekte tot zijn verbijstering dat het een afbeelding was van de vrouw die voor hem stond – een vrouw die hij herkende, want hij had haar portret met zich meege dragen tijdens een jaar van exercitie en vechten, en had er bij het licht van te veel kampvuren naar gekeken.

Een windvlaag rukte het hoedje van haar hoofd, maar de linten bleven onder haar kin hangen en de rand bungelde op haar rug. Golvende lokken goudblond haar waaiden op in de wind en striemden haar magere, hoekige gezicht. Droevige, blauwgrijze ogen waren half dichtgeknepen in een wegstervende baan zonlicht.

‘J-jij bent het,’ stotterde hij.

‘Pardon?’ Ze keek hem fronsend aan. ‘Kennen wij elkaar?’

Hij schraapte zijn keel en richtte zich op. ‘Nee. Tenminste... het portret – dat is uw beeltenis.’ Hij tilde het op en herkende ook de stijl; duidelijk het werk van zijn broer.

In plaats van hem te bedanken, vertrok haar gezicht. ‘Waarom deed u dat? Ik wilde het weggooien in de wind. Het laten verdwijnen.’

‘Waarom?’

‘Geef terug,’ eiste ze met uitgestoken hand.

‘Alleen als u belooft het niet te verwoesten.’

Ze perste haar lippen op elkaar. ‘Wie bent u?’

‘Kapitein Stephen Overtree.’ Hij overhandigde haar de afbeelding. ‘En u moet juffrouw Dupont zijn. U kent mijn broer, geef het ik.’

Ze staarde hem aan en wendde toen haar blik af.

‘Althans, hij heeft een huisje gehoord van uw vader. Ik ben bij het atelier langsgegaan, maar dat was gesloten. Kunt u me vertellen waar ik hem kan vinden?’

‘Ik zou geen moeite doen, als ik u was,’ zei ze. ‘Hij is weg. Uitgevaren naar Italië op zoek naar zijn volmaakte muze. Zijn Dulcinea of Mona Lisa...’ Ze knipperde nieuwe tranen weg en draaide het schilderij om. Er stonden enkele gekrabbelde regels op in het handschrift van zijn broer.

Hij las:

Mijn beste juffrouw Dupont,

Het Italiaanse echtpaar dat we hebben ontmoet tijdens hun bezoek hier, heeft me uitgenodigd om met hen mee te reizen naar hun vaderland. Om bij hen in de villa te verblijven en naar hartenlust te schilderen. Het was een impulsieve beslissing en ik kon hun verzoek geen weerstand bieden. U weet hoeveel ik van Italië hou! We varen binnen een uur uit.

Ik weet dat ik persoonlijk afscheid van u had moeten nemen. Ik heb naar u gezocht, maar kon u niet vinden. Gelukkig zult u als collega-kunstenaar me begrijpen en beseffen dat ik mijn muze moet volgen en mijn passie achterna moet gaan. Dat ik deze kans moet grijpen voordat hij met het tijj vertrekt.

We hebben een mooie tijd gehad, u en ik. En ik zal altijd met liefde aan u terugdenken.

Arrivederci,

W.D.O.

Verdraaid, raasde Stephen inwendig. Hoe moest hij zijn broer nu naar huis sturen?

‘Heeft hij geen adres achtergelaten?’ vroeg hij. ‘Of zelfs maar een specifieke haven of stad?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Niet bij mij. Ik geloof dat het echtpaar dat hij noemde uit Napels kwam, maar ik kan me vergissen.’

‘Is luitenant Keith met hem meegegaan?’

‘Carlton Keith, bedoelt u? Ik neem aan van wel. Ze gaan overal samen heen.’

Stephen knikte. ‘Weet u toevallig of mijn broer al zijn bezittingen meegenomen heeft?’ vroeg hij, in een poging om vast te stellen of Wesley zijn terugkeer naar Lynmouth had gepland.

Opnieuw schudde ze haar hoofd. ‘Toen ik vanmorgen een kijkje nam, zag ik tot mijn verbazing dat hij veel van zijn schilderijen heeft achtergelaten, net als zijn winterjas.’

‘Heeft hij uw vader niet verteld dat hij van plan was om te vertrekken?’

‘Mijn vader is teruggegaan naar Bath voor een portretopdracht. We dachten dat uw broer van plan was om het hele voorjaar te blijven. Daarom was ik zo... verbaasd om zijn briefje te krijgen.’

Was ze daarom zo van slag? Was dat de enige reden? Stephen dacht van niet. Haar tranen en Wesley's hoogdravende brief schetsten een veelzeggend beeld. Juffrouw Dupont was verliefd op Wesley. Ongetwijfeld had hij haar bewerkt met zijn talrijke charmes en was weggegaan toen het hem begon te vervelen. Misschien had Wesley van haar gehouden, voor een tijdje. Of haar tenminste bewonderd. Hoever was het gegaan? Had Wesley meer gedaan dan haar hart breken? Bij de gedachte liep er een rilling van afschuw over zijn rug.

Stephen vroeg: ‘Mag ik het huisje zien?’

Ze keek met een ruk op. ‘Waarom?’

‘Ik wil graag rondkijken – zien of ik een aanwijzing kan vinden die me kan vertellen waar hij precies naartoe is gegaan. Ik zal hem op de een of andere manier bericht moeten sturen in Italië.’

‘O...’ Ze zweeg nadenkend en zei toen monter: ‘U kunt het de havenmeester vragen, misschien weet hij welke bestemming het schip heeft.’

‘Dat zal ik doen. Dank u. Toch wil ik graag een kijkje nemen.’

Ze beet op haar lip en begon te stotteren. ‘Ik... denk niet dat Bitty al binnen is geweest om op te ruimen. Misschien kunt u –’

‘Geeft niet. Ik heb weinig tijd, dus als ik het nu zou kunnen zien...’

Ze haalde diep adem. ‘Goed dan.’

Juffrouw Dupont klom van de steile rotswand af, behendig en lichtvoetig als een jong meisje, hoewel ze eruitzag als begin twintig. Ze gebaarde naar een pad aan de andere kant van de landtong. Niet de weg waarover hij was gekomen. ‘Die kant op is korter,’ verklaarde ze.

Hij liep met haar in de pas en voelde zich een gespierde bruant naast haar soepele figuurtje.

Ze ging hem voor naar Lynton, de hoogste van de twee zustersteden, langs de smid, de stalhouderij en de oude kerk, en volgde toen een keienweg de heuvel af. Daar waren drie witgepleisterde huisjes tegen de helling gebouwd, die uitkeken over de haven van Lynmouth en het glinsterende kanaal daarachter. Bij het eerste huisje haakte ze de chatelaine die aan haar middel hing los en ging de sleutels langs tot ze de juiste had gevonden. Ze deed de deur van het slot en stapte naar binnen.

Stephen was verrast door het aplomb waarmee de jonge vrouw het huisje van een vrijgezel betrad, terwijl ze zo damesachtig was in haar spraak en optreden. Hij ging achter haar naar binnen en liet de deur openstaan omwille van het fatsoen. Hij liep door de kamer en zag dat ook zij zoekend rondkeek. Was er iets waarvan ze niet wilde dat hij het zag? Hij zag restanten van kunstbenodigdheden: een ezel, gebruikte verfpotten, doeken en schetsboeken. Een tafel en stoelen en een eenvoudige kachel stonden bij elkaar gepropt langs de ene muur, een onopgemaakt bed langs de andere. Haar blik schoot erheen en snel weer weg.

Ze griste een kanten handschoen van de armleuning van een stoel en probeerde hem in haar mouw te laten verdwijnen. Toen ze zijn blik zag, mompelde ze: ‘Zeker laten vallen toen ik daarstraks kwam kijken...’

Hij keek naar het paar bij elkaar passende handschoenen dat ze droeg, maar zei niets. In plaats daarvan liep hij met zijn vingers door de schilderijen die tegen de muur stonden en bladerde

toen door het schetsboek op tafel. Datzelfde bekende gezicht – haar gezicht – keek naar hem op met verschillende uitdrukkingen. Eerst ernstig en onwillig, allengs met meer zelfvertrouwen, verlegen halve glimlachjes die uitgroeiden tot ronduitstralen. Ook haar kleding varieerde – zedige kanten kragen maakten plaats voor ronde, open halzen en uiteindelijk één blote schouder.

Juffrouw Dupont reikte langs hem heen en sloot het schetsboek, ze had rode vlekken op haar wangen. ‘Ja, ik heb een paar keer voor hem geposeerd.’ Haar toon was scherp en verdedigend. ‘Hij hield erg aan. Ik had het nog nooit gedaan – zelfs niet voor mijn vader – en ik voelde me helemaal niet op mijn gemak. Maar u begrijpt wel dat zijn keuze in modellen op zo’n afgelegen plek buitengewoon beperkt was.’

Stephen kermde inwendig, hij begon buikpijn te krijgen. O, ja. Het was te ver gegaan. En Wesley had meer gebroken dan het hart van dit meisje. Een onschuldig meisje overigens, als hij zich niet vergiste.

Hij vroeg: ‘Heeft luitenant Keith hier ook geslapen?’

‘Ja. We hebben aangeboden een extra bed te brengen, maar hij zei dat hij de voorkeur gaf aan zijn opgerolde beddengoed.’ Ze keek de kamer rond. ‘Ik zie het niet. Hij heeft het zeker meegenomen.’

Net iets voor Keith, dacht Stephen. ‘Ik denk niet dat mijn broer iets geregeld heeft om zijn bezittingen op te slaan, noch dat hij voldoende huur heeft betaald om zijn huisje aan te houden tot hij terugkomt?’

‘Nee. Hij betaalde per maand.’

In gedachten maakte Stephen een berekening. Een zeereis naar Italië kon twee tot drie weken duren allebei de kanten op, afhankelijk van weer en wind, om nog te zwijgen van de tijd die Wesley van plan was daar te blijven schilderen. Wat had Keith bezield om hem te laten gaan? Om te vertrekken zonder bericht te sturen? Of er moest op ditzelfde moment een brief met de post onderweg zijn naar Overtree Hall.

Stephen zuchtte. ‘Ik zal al zijn bezittingen moeten inpakken en naar huis verzenden.’

Ze knikte afwezig. ‘We zullen wel een passende kist hebben in het atelier. Komt u mee. Ik zal papa’s assistent vragen u te helpen met regelen.’

‘Dank u.’

Ze bood hem het gebruik van het huisje aan voor de nacht, aangezien zijn broer dat al had betaald, maar hij weigerde beleefd, omdat hij een kamer had besproken in de Rising Sun, waar hem een warme avondmaaltijd wachtte.

Hij wenkte haar mee te gaan. ‘Ik zal u terugbrengen.’

Terwijl de zon onderging, wandelden ze over de bochtige weg naar Lynmouth.

‘Trouwens,’ zei ze. ‘Uw broer heeft het nooit gehad over een broer die Stephen heet. Alleen een “Marsh”, kennelijk een soort boeman.’

Stephen trok een gezicht, terwijl hij wist dat hij daarmee het litteken op zijn wang alleen maar benadrukte zodat hij nog meer op een boeman leek. Hij legde uit: ‘Mijn tweede naam is Marshall. Hij noemt me vaak Marsh – een van de vele bijnamen die hij voor mij heeft bedacht; net als Captain Black.’

‘O. Het spijt me, ik –’

‘Geeft niet, het is een treffende beschrijving.’

Toen ze aankwamen bij het atelier aan de haven, gebruikte juffrouw Dupont een andere sleutel om de deur te openen. Ze trok haar wenkbrauwen op toen ze het schemerige, stille interieur zag. ‘Maurice hoort tot minstens vijf uur de lichten te laten branden en de deur niet te sluiten. Zo te zien is hij al uren weg.’

‘Wonen jullie hier?’ vroeg Stephen.

‘We hebben een huis in Bath, maar als we in Lynmouth zijn wonen we in het appartement boven. Hoewel, nu mijn vader weg is, logeer ik bij een buurvrouw, mevrouw Thrupton.’

Hij las tussen de regels door. ‘Is de assistent van uw vader een jongen of een... getrouwd man?’

‘Geen van beide.’

‘Aha.’ Hij knikte, op de een of andere manier opgelucht om het feit dat ze blijkbaar nog iets om haar reputatie gaf.

Een man van een jaar of twintig sjokte op kousenvoeten de trap af. Hij droeg een broek, een gekreukt overhemd en vest, maar geen jas. Zijn donkere haar stond alle kanten op, alsof hij net uit bed gerold was.

‘Breng je me wat te eten?’ vroeg hij haar. ‘Ik ben uitgehongerd.’

‘Je zult het zelf uit moeten zoeken, helaas,’ antwoordde ze, terwijl ze zich onttreed van hoed en handschoenen.

‘Wie is dat?’ De jongeman stak brutaal zijn kin naar voren.

‘Dit is kapitein Overtree. Een broer van meneer Overtree. Kapitein, Maurice O’Dell, assistent van mijn vader.’

‘Alweer een Overtree? Het is mijn geluksdag,’ zei hij sarcastisch. ‘En wat wil deze?’

‘Alleen maar dat de bezittingen van zijn broer die zich nog in het huisje bevinden, worden verstuurd. Ik wil graag dat je hem helpt.’

‘Ik... heb gehoord dat hij weg is,’ zei O’Dell. ‘Opgeruimd staat netjes, als je het mij vraagt.’

Juffrouw Dupont zei koel: ‘Ik vraag het je niet.’

Stephen nam de jongeman op alsof hij een tegenstander was. Hij was nauwelijks langer dan juffrouw Dupont, maar steviger. Zijn uitpuilende, donkere ogen en wipneus deden Stephen denken aan een onopgevoede mopshond die keft tegen een groter exemplaar.

O’Dell draaide zich om naar hem, zijn dikke lip gekruld. ‘Ik ben niet zomaar een assistent, ik ben familie. Een neef van Claude Dupont.’

‘Aangetrouwd, ja,’ verhelderde ze. ‘Mijn vader is een paar jaar geleden met Maurice’ tante getrouwd.’

‘Ik blijf niet mijn hele leven afdrukken maken,’ verklaarde O’Dell. ‘Ik ben zelfstandig kunstenaar. Op een dag word ik beroemd. Wacht maar af.’

‘Zo veel tijd heb ik helaas niet,’ zei Stephen droog. ‘Nu, als ik

u mag lastigvallen om een kist en de naam van het plaatselijke slepersbedrijf...'

'We hebben verscheidene kisten in de voorraadkamer,' antwoordde juffrouw Dupont voor hem. 'Maurice, wees zo vriendelijk de grootste te laten bezorgen bij het eerste huisje.'

'Goed, maar verwacht niet van me dat ik help met het inpakken van de spullen van die fat.'

'Let dan morgenochtend alsjeblieft op de winkel terwijl ik het doe.'

Ze wendde zich tot Stephen. 'Hoe laat zullen we afspreken?'

'Ik sta altijd vroeg op. Laten we zeggen acht uur... of negen, als u dat liever hebt.'

'Acht uur is goed. Tot dan.'

Stephen aarzelde. 'Gaat het... goed hier, of zal ik u naar de buurvrouw brengen over wie u het had?'

'Ik red me wel. Maar dank u.'

Sophia Margaretha Dupont keek de zwartharige, breedgeschouderde vreemdeling na, die met grote passen wegliep. Ze kon haast niet geloven dat hij familie was van Wesley Overtree. Knappe Wesley, de hartenbreker.

Ze had er geen idee van gehad dat er tussen hen iets veranderd was – voor Wesley althans. Ze was die ochtend zoals gewoonlijk bij het huisje verschenen, glimlachend, met vlinders in haar buik van geluk, verlangend om hem weer te zien en met de vraag hoe ze hem het best haar nieuws kon vertellen. Ze had alleen het afscheidsbriefje gevonden dat hij had achtergelaten, en het lege huisje. Toen was het gauw gedaan met haar lach. Haar maag verkrampte van afschuw. Wat had ze verkeerd gedaan?

Ze wist dat mannen niet graag onder druk werden gezet, dus had ze dat ook niet gedaan. Had hij gewoon zijn belangstelling verloren, of had hij zich gerealiseerd dat ze niet mooi genoeg voor hem was – als model of als echtgenote?

Ze las het briefje nog een keer en de conclusie leek overduidelijk. Wesley had niet alleen Lynmouth abrupt verlaten, maar hij had ook *haar* verlaten. Ze draaide het briefje om, opnieuw getrof-

fen door het feit dat hij het had geschreven op de achterkant van een van de tientallen portretten die hij van haar had geschilderd. Een tiental te veel kennelijk.

Sophie liet zich tegen de toonbank van het atelier zakken. Ze voelde zich vermoeid en neerslachtig. Het was de ergste dag van haar leven, afgezien van de dag lang geleden waarop haar moeder stierf. Bij de gedachte klemde ze de ring die ze aan een ketting om haar hals, dicht bij haar hart, droeg vast.

Niet alleen was Wesley vertrokken, en haar laatste hoop op geluk met hem, maar daarna had ze die gênante ontbloting – althans in verf – voor zijn eigen broer moeten doorstaan. Zijn strakke, veelzeggende gezichtsuitdrukking had haar het misselijkmakende gevoel gegeven dat hij de waarheid had geraden – dat poseren niet haar ergste misstap was.

Ze herinnerde zich hoe Wesley zijn stugge en afkeurende broer Marsh had beschreven. *'Captain Black zal een man eerder slaan dan naar hem luisteren.'* Ze had zich een beeld gevormd van een chagrijnige, verharde strijder. Een man die vreselijke dingen had gezien. Die waarschijnlijk vreselijke dingen had *gedaan*.

Kapitein Overtree zag er zeker woest uit, met dat lelijke litteken, dat slecht verborgen werd door zijn weerbarstige bakkebaarden en lange, donkere haar. Was de naam Captain Black gebaseerd op zijn kleur of op zijn woeste persoonlijkheid? Misschien sloeg *zwart* wel op allebei. Hij was langer dan Wesley – tegen de twee meter – en zijn grove trekken hadden niets van Wesley's fijn gebouwde postuur en knappe perfectie. Maar zijn ogen waren verbluffend mooi. Blauw, terwijl die van Wesley lichtbruin waren. Ze had nooit blauwe ogen verwacht.

Haar vluchtige vergelijking van de broers vervaagde toen de werkelijkheid van haar situatie zich opnieuw aan haar opdrong. Dit was niet het moment om aan triviale zaken te denken. Niet nu haar leven zoals ze dat kende op het spel stond en binnenkort voorgoed zou veranderen.

Sinds de dood van haar moeder had ze niet veel aan God gedacht. De kerk had geen aanzienlijke rol gespeeld in haar kinder-

tijd. Maar tijdens de afgelopen weken had ze vurig gebeden, in de hoop dat wat ze vreesde niet waar was.

Nu veranderde haar gebed. Ze was er zo zeker van geweest dat Wesley met haar zou trouwen. Maar nu was hij weg. Zelfs al kwam hij terug, zou het dan op tijd zijn om haar en haar goede naam te redden? *O, God, laat hem op tijd terugkomen...*